

OLYANNAK LÁTOM A TESTEM

Olyannak látom a testem ma este,
mint fodros menyasszonyruha,
és miért ne lehetnék csak bájos,
ha az ideképzelt sárm most
velem nem hasonul, csak meghasad?
Az övvonalnál, itt a has alatt,
ott a Béke-szigeten az árboc,
konkvisztádornak ha vágyódsz,
legyél az első, aki sarkamra lép,
s leszel te szívem fölött a kép,
amulettbe zárva,
te hajótörött, árva,
kis kunyhóm ablakából integethetek,
és elsodornak tőlem majd a tengerek.

Tengernyi tűnődés az első nászi ágyon,
az első nász után a következőt vágyom,
és lánykori nevemet anyakönyvbe írva
engedi láttatni ócska szereplíra,
pedig a tényen mindez nem változtat semmit,
látom gyermektetem élvezni a csendnyi
magányt, a menyasszonyi fátylat,
fejemre csipkés köd borult,
s az engem váró kötelesség bágyaszt.

Harangoznak újra, a násznép talpra szökken,
föl-föl, magyar, halk válás sír a csöndben.

LÁTOD-E, KEDVESEM

Látod-e, kedvesem, te drága, az énekhang már nem énekel,
s a holnapi ütközetre várva, hiába nyújtózom, nem érlek el.
Persze, hajnalodik már a téren, olcsó levek csuprát öblítik ott,
felekből gyúródtunk egészre, s a gravitáció ránk nem hatott.
Pörgess meg ujjbegyed szép csúcsán, pattints a falhoz, labda én,
leszek a masni isten földi kulcsán, s mosolyban te a fog-fehér,
látod-e, kedvesem, te drága, bosszúból dalból görgetek
feléd, ki megváltásra várva, meghágnál minden szellemet,
látod-e, kedvesem, te drága, bosszúból dalból görgetek,
feléd, hogy ne légy olyan árva, új és újabb rímeket.
Látod-e, kedvesem, te drága, úgy élünk együtt, amint szokás,
túlértékelt megszokásunk ára e félkomfortos és másfél szobás.
Nemet a pénzre, mit nekünk a luxus, kenyér ha morzsál, a lét
garantált tájék,
inkább a csendünk legyen csak a biztos, s kettőnk közt
e földi-égi játék.

BÁNATOS HETEK

Hét perc elég, hogy bár egy versem olvasd,
és hét éve már, hogy, ó, egy sort sem írtál.
Vákuum bennem a rajtam spórolt óhaj
és eltagadott csók, mert rég csókolni bírtál!
És bennem porzik szép, szomorú szádból
ömlő vad olaj, vér-keserű kín,
mert az vagy te nekem, mint elhalkuló bordal,
a részeg kocsmatúrán a naplemente-szín.

A KIS HERCEG

János rájött arra, hogy ez nem az ő napja, úgy érezte magát, ahogy az álmából felzavart napocska, aki elszundikált, mint Juli a nappali pamlagán, miközben álmában búcsút vett tőle a halál, miként Jánostól a műtétje előtt telefonon a sógora, elfakadt a vastagbele, áttétek keletkeztek a tüdején, így most Jánosnak sírhatnékja támad, menekülni akarna valahova, ahova a halálnak lábnyomai vezetnek, ahol már nincs megérkezés, ahol az élet van a középpontban.

BÁRKA

Ma János apai nagynénje arról mesélt, hogy álmában az éjszaka meglátogatta házát János csontsovány sógora, aki már vagy egy hónapja fekszik nagybetegen a nagyszombati kórházban, erre János, mint aki csak falra festi a szabadságot, tudta, nem lehet véletlen, hisz sógorának fia, éppen az apjától jövet, azt mondta, atyja álmában otthon járt, meg valamelyik közeli rokonuknál, de sehogyse bír visszaemlékezni a sokatmondó nő tekintetére.

MAGÁNY

Összegyűrt vászon lepedő a jövő
János ágyában, aki érthetően
elhallgatja az éjszakát, aminek
csillagai a fényükkel hizlalják
a sötétséget, ami alig bír meg-
mozdulni, vagy egyedül felöltözni,
akárcsak János apja, ha eljön a
reggel, hogy kinézzen abból a nagy más-
napos fejéből, s első dolga legyen
kiszakadni a hús vér valóságból,
amiből nem volt lehetősége az
éjszaka, hiszen az álom lenyírta
végzete lakkozott körmeit, miként
Juli, kinek a hiányát, mint a rút
sertés húgyhólyagját, kitölti János,
ahogy a száműzött a büntetését.

IMÁDSÁG

Most aztán valóban helyben vagyunk,
halálos titkunk kinyíló ejtő-
ernyő, ahogy kiugrunk a remény
repülőgépéből, aminek most
minek is lenne úticélja, pont
mint mondanivalója a versnek,
amit az igazság képtelen be-
magolni, így kitalál helyette
egy másikat, amit már nem lehet
az égvilágon senkire sem rá-
erőszakolni, csak a csendre, ki-
nek az ég ura a csendestársa ,
kinek a nevét bűn a szánkra
venni, az Isten mentsen meg ettől.

LÉLEKNYI

Mint akinek küldetéstudata van,
kockacukor nagyságú szeletekre
vágod a cukorrépát, inkább mégis
maradjunk csak a takarmányrépánál,
a vers gól, a próza kihagyott helyzet,
a vers büntető, a próza a kapus
bravúrja, semmiképp a szerencséje,
az már-már olyan sorsszerűtlen volna.

BOCSÁNAT

December van, úgy este fél hat, apám
azon mond, vajon miért kellett ma oly
hamar felébrednem, így felkeltettem
őt is, pedig ilyenkor reggel fele
a legjobb az alvás, a jó álmokról
nem is beszélve, én persze nem értem,
miért nem tűnik fel neki, hogy nincsen
pizsamában, hogy valójában este
van és nadrág van rajta meg pulóver,
majd hirtelen felidézem amikor
még egészséges volt, s nem nekem kellett
felöltöztetni, ráadni a zoknit,
de levetkőznie, mosakodnia
már akkor irtó nehezére esett.

ANGYALTROMBITA

Utoljára a végeredmény már nem
eredményez mást, csak ami maga a
példa, Jánosnak szülőfaluja lesz
a világ közepévé, vagyishát a
segge lyukává, ami mindig adott
magára meg a környezetére, majd
idegenbe szakadva ősi szülő-
földjét magasztalja, kezes egy Urát,
de freudi elszólásból többször azt
a helyet említi az otthonának,
ahol honvágya támadásba lendül,
földhöz vágva magát, mint egy kisgyerek.

ANYÁM

ónos eső helyett ólmos esőt mond,
mikor aztán kijavítom szegényt, nem
sértődik meg, ellenben megesküszik,
hogy az ónos esőnek kell, hogy igen-
is köze legyen az ólomhoz, hisz ez
nyilvánvaló, szemenszedett hazugság
volna az ellenkezője, minthogyha
szíven találná egy pisztoly golyója,
ráadásul pont, amikor átlátszó
akár az ablaküveg, mit az imént
tisztított vízzel és újságpapírral,
kapott hát szidást érte eleget, hisz
az egyetlen magyar napilapunk még
egészen friss volt, bele se olvastam.

MAGYARÁN SZÓLVA

Mikor hallottam, magyar az új doktornő,
mérhetetlenül megörültem, tudtam, ő
aztán biztosan megérdemli a borra-
valót, kezdtem bízni magamban, majd mikor
hosszas várakozást követően végre
bejutottam hozzá, nézegetni kezdte
a leleteim, nekifogott szlovákul
magyarázni, szerinte így érthetőbben
lehet fogalmazni, így már képből van, míg
én bámultam, mint borjú az új kapura,
rádöbbenve, értek az állatok nyelvén,
mint a mesebeli eltévedt fiúcska,
aki érzi, alighanem nagy baj lehet.

MATEMATIKA

Ma Isten annyira hűvös, akárcsak
halott sógorom a ravatalozó
ódon fagyasztójában a temetés
előtti napon, január elsején,
amikor még a holtaknak is boldog
új esztendő kívánnak titokban a
hozzátartozók, akik babonából
nem engedik kisépni az össze-
gyűlt szemetet a ravatalozóból,
hol ketyeg az óra, szótagolja a
csöndet, de az idő, amíg az óra
elkészült, engemet most az érdekel
csupán, minthogyha ennyi lenne anyyi.

REZERVÁTUM

Az ördög falakat fest, de olyan falakat, melyeken eleve ott található János, kezében a pince kulcsával, aminek aztán régen nincs ajtaja, lelopta a világosság, persze csak éjszaka, amikor a remény akár a gyom kínó a megrepedt betonjárda réseiből, míg a hit, megcsípi, mint a fagy Juli arcát templomba menet, attól tartva, még lekési az éjféli szentmise kezdetét. akárhogy vesszük, a nyugalomnak bizony három szeme van ilyenkor, az egyik közülük maga a száj.

EGYFOLYTÁBAN

A jobboldal meg a baloldal között téblábol a függetlenség, de mindig változtatnia kell a helyét, van, hogy a jobboldal, vagy épp a baloldal buszmegállójában vár az igazságra, az igazságra, ami egy zsúfolt busz, ami csak a valóságra működik, ilyenkor szárnyuk nő benne az alvó utasoknak, akik szelídek, mint a galambok, a busz a jobboldal és a baloldal közt végleg belesüllyed a nyughatatlan lelkű futóhomokba.

BÁL

Lefekvéskor a síekre borul
János és Juli, rokonaik, mint
gyorsvonat közelednek felénk,
a halál meghúzza a vészféket,
mire a hálás pincér ráönti
a kávé az álmos utasokra,
akik elnézik. hogy a vén idő
nem bír egyedül feltápáskodni,
aki nélkül halottak napján a
temetőben az elföldeltek nem
vennék észre, hogy a rájuk adott
sötét blúz, öltöny legtöbbje bő volt,
vagy egyszerűen valaki másé,
ahogyan maga az életük is.